

טירת גאון ותגר
 השר דויד לוי ניגש ללחוף את ידו של השר לשעבר יצחק מודעי, מייד אחרי שוועידת חרות הצביעה בעד האיחוד עם הליברלים. מודעי וגידעון פת היו הליברלים היחידים שבאו לוועידה, כדי להיות נוכחים בעת ההצבעה.

עברי גם בעוני בן־שור
 שר־העבודה והרווחה, משה קצב, עם יצחק שמיר. קצב היה יו"ר נשיאות הוועידה וניהל את העניינים כשהוא מפגין מנהיגות.

גאון ונדיב ואכזר
 נפול נפילה גדולה והשתדך הרבה אחרי שרון השר דויד לוי, ש' רצו להוכיחו את כוחו.

וארנס. לוי ניסה לשחק את המנהיג גם בעת שישב באולם ביחד עם השרים האחרים - אך לא זכה לקריאות שהיו מלוות אותו בכינוסים הקודמים. לשקם בחזרה את כבודו וכוחו, אם יצ' לייח בכלל.

השלב הבא, שלב בחירת ראש התינועה, עדיין כפתה, לוי עומד מאחורי נקודת היינוק כשהוא רואה לפניו את גבם של שרון וארנס. צירי ועידת חרות, בניגוד למה שמקובל לחשוב, לא התנהגו הפעם כי עדר המציית לקריאתו של הרועה. מי עשיו והצהרותיו של דויד לוי הכעיסו אותם. הם לא הבינו מדוע מתעקש לוי ולא מוכן לוותר לכל אורך הדרך. הם גם לא הסכימו לציית לקריאתו של שמיר, שביקש מהם לתמוך בדויד לוי בהצבעתם. רבים הצביעו נגדו מתוך מחאה.

לוי, בסדרת מהלכים מוטעים, לא הצליח לסחוף אחריו את הממונים. הוא, שרצה להפגין כוח ולהראות לכל כי הוא מיספר 2 בתנועה והיורש המיועד, נפל לתהומות ועבר אל המקום הרביעי בטבלה.

יתכן שהיה נוחל תבוסה מוחצת יר נגדו את השר משה קצב. שר־העבודה והרווחה התגלה במהלך השבועות האחרונים, ובעיקר בערב הוועידה עצמו, כמנהיג ובעל־כוח.

כניסה דרמטית
גם במהלך הוועידה עצמה התנגד לוי לא כמי שמחפש אחדות, אלא כמי שרוצה את כל הכבוד לעצמו. כשהתחילו הדיונים והכל, כולל השרים וראשי־הממשלה, כבר ישבו במקומותיהם. כשקצב, שהיה יו"ר נשיאות הוועידה, כבר נאם לפני הצירים, כיצע לוי כניסה דרמטית אל תוך האולם.

הוא ציפה לשמוע מחיאות כפיים סוערות וצעקות תמיכה, אך אלה לא הרעירו את הקירות. הוא גם לא הירבה להסתובב בין הצירים, כפי שעשו שאר השרים וחברי־הכנסת. אלא העדיף ל' הסתגר בחדרו מחוץ לבניין ולהסתדר עם מקורביו ויועציו. לוי הימר והפסיד. יקח לו הרבה זמן

ואף ראשות הממשלה. הוא מבין שהוא נמצא ברור המנהיגים הבא של התנועה ופועל בהתאם לכך. אחרי שהתמודד פעם מול שמיר, וזכה ב־46 אחוזי מחברי המרכז, אחרי שזכה בניצחון סוחף מול בני בגין בוועידה הקודמת, הוא אינו צריך להוכיח את כוחו. הכל מודעים לו. הוא מבין שההתמודדות הבאה תהיה כאשר תצטרך התנועה לבחור יורש ל' יצחק שמיר. הוא הבין שהפעם הוא צ' ריך לשחק מישחק של אחדות עם מדינה שמיר, מכיוון שההתמודדות הבאה שלו תהיה, אולי, עם דויד לוי.

מי שהפתיע הפעם כשהוכיח את כורו, היה השר משה (מישה) ארנס. מדינה ארנס היה קומץ קטן של אנשים, שעברו במשך השנה האחרונה מאז הודיעה הקודמת בקרחתנות ובחריצות. חלקם צעירים, רובם אשכנזים. הם לא חסכו כל מאמץ לבניית המחנה. ארנס, איש קר ומרוחק, אינו סמל של מני היגות כריזמטית. הוא נהנה בעיקר מת' מיכתם של מי שמכונים הנסיכים.

הוא גם קצר פירות מקירבתו ליצחק שמיר, כשהברל בין מחנה ארנס למדינה שמיר אינו תמיד ברור. אנשי שמיר תומכים כמעט באופן אוטומטי כי הם מבנינים כי הוא חלק מדור המנהיגים הבא בתנועה, ומעוניינים לחזק את כוחו. הבחירה בארנס, שי זיכתה אותו באחוז קולות כליך גבוה, לא נבעה מאהבת ארנס כמו משינאת שרון ולוי.

שרון, למען הפגנת האחדות התנוע'ית, הורה לכל הצירים במחנהו לתמוך בארנס.

דויד לוי, שחשב כי המוני הצירים עומדים מאחוריו, שרצה לשוב ולשמוע את השר - "דויד מלך ישראל" מושר בלהט, לא הסכים לוותר, גם לא במחיר האחדות. הוא לא שם לב שעקי שנותו מכעיסה את הצירים.

למות או לכבוש את ההר
 דויד לוי ניגש ללחוף את ידיו של יצחק שמיר. למרות שהלך נידו כל הדרך, ניסה להציג כאילו אין חילוקי־דיעות. לפני ובזמן הוועידה עצמה התנהג דויד לוי, לא כמי שמחפש אחדות, אלא כמחפש כבוד לעצמו. כתבה וצילמה: ענת סרגוסטי